

spurgt om, hvad der skulde naaes ved at faae kun eet Overformynderi i Kjøbenhavn. Jeg nægter ikke, at det er ufatteligt — for at jeg ikke skal bruge et stærkere Udtryk, hvad jeg let kunde fristes til —, at det ærede Medlem ikke kan see, hvad derved naaes. Der opnaaes ved den Ordning, som Regjeringen og Landstinget nu ere blevne enige om, det, der er det Væsentlige, nemlig fuldstændig Sikkerhed for de Umyndiges Midler, Noget, som efter min Mening ikke paa nogen Maade vilde staffles tilveie, hvis vi vilde følge den sidste ærede Talers Udtalelser. Der naaes efter den Affattelse, § 5 i Lovforslaget har faaet, at Regjeringen overtager en, rigtignok, som det hedder, subsidiair Garanti, men hvilken dog er en fuldstændig Garanti for de Umyndiges Midler. Dette, mine Herrer, er det store Fortrin ved Loven, et Fortrin, som endnu aldrig har været tilstede, at Staten indbestaaer, at Staten siger, at naar der lides et Tab ved Massemidlerne, saa skal den samlede Reserverfond, der er tilstede — og der er jo efter Lovforslaget nu to Reserverfonde, nemlig den gamle Reserverfond og det kjøbenhavnske Overformynderies, som i saa Henseende gjensidig skulle støtte hinanden — dække de Tab, der muligt opstaae, og er den ikke istand dertil, saa skal Statskassen dække Tabet. Dette, mine Herrer, er Betydningen af, at Provindsernes Overformynderies komme til Kjøbenhavn, at der da findes en saadan Reserverfond, der, efter hvad der velvilligt er blevet meddeelt af den ærede Minister, har en Størrelse af 500,000 Rb., men hvorfra der dog, da der hviler paa den Pensioner til Beløb af 4,400 Rb., maa drages 110,000 Rb., en Reserverfond altsaa, der for Diebliffet udgjør 390,000 Rb., men som med Tiden vil kunne faae en Størrelse af 500,000 Rb. Jeg troer ikke, at Landstingsudvalget vilde have drifvet sig til at foreslaae, og Landstinget vilde have drifvet sig til at vedtage, at Regjeringen skulde overtage Garantien, naar der ikke med Hensyn til mulige Tab var denne store Betryggelse i denne store Reserverfond. Hvad der altsaa naaes, mine Herrer, det er Sikkerheden for de Umyndige. Det er ikke Begvemmelighederne eller en Smule Besparelse — det er jo en Lættelighed at vilde tale om at spare her

2 à 3,000 Rb., og om det skal være $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{8}$ Skilling, der skal indeholdes — men det er denne store Sikkerhed for de Umyndiges Midler, som Staten — hvad jeg troer, den ærede Minister vil udtale — albrig vilde have bestemt sig til at give, naar den ikke havde denne store Betryggelse, der ligger i, at det kjøbenhavnske Overformynderies store Reserverfond skal bidrage med til Dækningen af eventuelle Tab. Det er altsaa ikke Smaatting som dem, jeg nys nævnte, det kommer an paa, men det er det Factum, at man har en Fond, som nu kan anslaaes til en Størrelse af 390,000 Rb., og som vil kunne løbe op til 500,000 Rb.; det er et Factum, som ikke lader sig bortraifonere, og som der ikke kan strides om. Det er saaledes min Formening, at Alt, hvad det ærede Medlem i den Retning anførte, og som jeg, som sagt, troer ikke indeholdt en eneste Grund, maa falde til Jorden. Jeg troer, at naar Loven synder, saa synder den i en anden Retning, nemlig deri, at den ikke concentrerer nok, at man, samtidigt med at Statskassen paatager sig denne Forpligtelse, dette Ansvar — som jeg troer, at den bør — dog med Hensyn til Udlaanene vil have taget Hensyn til de Steder, hvorfra Pengene komme. Jeg veed, at det staaer saaledes for en Deel af det ærede Things Medlemmer, at de ansee det for at være af særdeles Bigtighed at tage dette Hensyn; jeg siger, at for mig staaer det saaledes, at det er et uberettiget Hensyn at tage, naar der er Tale om Umyndiges Midler. Jeg veed meget vel, at der staaer i Paragraphen: „saafremt tilstrækkelig Sikkerhed hdes“; men dette har virkelig faare Lidet, ja saagodtsom Intet at bethde, naar vi faae Bestyrelser, der skulle tage i disse Spørgsmaal saadanne Hensyn til provindsielle Følelser, og jeg vil sige det reent ud, at hvis det ærede Medlem havde denne Bestyrelse, saa vilde han, efter hvad han selv udtalte, mulig lade formildende Hensyn gjælde og vilde see mere paa de særlige Interesser end paa de Umyndiges Sikkerhed og Statskassens Løb. Jeg kan forstaae to Ordninger af Overformyndriet. Jeg har været med at foreslaae, da Sagen forrige Gang var for her, en ganske anden Form for Overformynderiordningen end den, der nu foreligger; det var